

СЕКЦІЯ 5. МІЖНАРОДНЕ ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦЬКИХ ІНІЦІАТИВ

УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ КРЕДИТНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ В УМОВАХ ЇХ ОРІЄНТАЦІЇ НА РОЗВИТОК РЕАЛЬНОГО СЕКТОРА ЕКОНОМІКИ

Шевченко І.

*Магістр Київського національного університету
технологій та дизайну*

Наук. керівник к.е.н., доцент М.С.Шкода

Розв'язання проблем фінансового забезпечення інвестиційної моделі економічного розвитку протягом останніх років активізуються дослідження фахівцями – аналітиками інвестиційних процесів в Україні. При цьому традиційно інформаційною базою таких досліджень є дані статистичної звітності, які дозволяють аналізувати динамічні і структурні характеристики інвестиційних процесів, як за напрямками, так і за фінансовими джерелами інвестування. Одним із ефективних напрямків щодо впливу на інвестиційні процеси є інвестиції, що можна класифікувати за джерелами фінансування, а саме:

– власні джерела (кошти інвестора) – це прибуток, амортизаційні відрахування, виручка від реалізації та ліквідації основних засобів, отримане страхування за основні засоби, що потерпіли внаслідок стихійного лиха.

– позикові джерела – переважно банківські й бюджетні кредити, облігаційні позики.

– залучені кошти – це кошти, отримані від продажу акцій, взяті в оренду пайові й добровільні внески громадян та юридичних осіб.

Власні джерела одна з найкращих інвестицій, і це її найбільший плюс – відсутність залежності від зовнішніх факторів. Але, власні кошти у будь якому вигляді, обмежені зазвичай їх недостатньо для повноцінної роботи підприємства. В свою чергу, позикові джерела мають досить необмежений об'єм фінансів і високу швидкість отримання коштів, але значним мінусом є високий відсоток і жорсткі терміни виплат. Кошти, залучені ззовні, відрізняються неконтрольованим об'ємом фінансів і складністю залучення, але відсутність термінів і зобов'язань стають основною причиною вибору цього джерела

Процеси трансформації у світовій економіці змушують Україну модернізувати власну економіку, зміцнювати конкурентоспроможність підприємств реального сектора економіки країни, займатись пошуком нових чинників економічного зростання. Головними функціями реального сектору економіки є формування ВВП та національного доходу шляхом створення та реалізації продукції (товарів, робіт, послуг), задоволення національних та суспільних потреб, формування конкурентоспроможності та забезпечення економічної безпеки національного господарства.

Загалом, інвестиційна діяльність підприємства являє собою сукупність різних напрямків інвестування, з–поміж яких доцільно виділити такий напрямок як використання позикових коштів кредитних організацій, як приклад – банків, для забезпечення необхідними грошовими ресурсами суб'єктів підприємницької діяльності.

Банки, як кредитно–інвестиційні посередники, акумулюють тимчасово вільні кошти суб'єктів господарювання і фізичних осіб через поточні рахунки, депозитні

вклади, ощадні сертифікати та інші фінансові інструменти залучення коштів і формують кредитні (грошові) ресурси, з одного боку, та здійснюють рух грошових потоків у процесі кредитування й інвестування суб'єктів господарювання і фізичних осіб, забезпечуючи інтереси власників, кредиторів і держави, – з другого.

Для збільшення кредитного потенціалу, а також у зв'язку з необхідністю регулювання банківської ліквідності банки можуть залучати міжбанківські кредити. Купівля–продаж кредитних ресурсів проводиться на договірній основі переважно між банками–партнерами, а також між філіями і відділеннями в системі одного банку.

Одними з можливих рішень для підвищення ефективності роботи кредитних установ можуть виступати:

– встановлення адміністративної відповідальності за рекламу дешевих кредитів з неналежно обумовленою комісією;

– розробити нормативи мінімального співвідношення застави (майна тощо) до кредиту та передбачити відповідальність позичальника за незбереження\неналежне збереження заставного майна.

Необхідною умовою залишається також кваліфікація осіб, що зайняті у цій сфері, проходження певних атестацій через проміжки часу та періодично проходили підвищення своєї кваліфікації, для адекватного реагування на зміни в економіці країни.

Загалом, вся кредитна політика кредитних установ (банків) повинна обґрунтовуватись загальнодержавною політикою соціально–економічного розвитку країни, для того щоб надані позики на інвестиційні цілі реального сектора економіки були весь час окупними.

Література: 1. Концептуальні підходи до визначення поняття «реальний сектор економіки» / Н. І. Іляш // Інноваційна економіка. – 2013. – № 8. – С. 59–62. 2. Господарський кодекс України (редакція від 01.08.2016): – <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/436–15>.

МОЖЛИВОСТІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПІДТРИМКИ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Колесник С.

*Магістр Київського національного університету
технологій та дизайну*

Наук. керівник д.е.н., проф. Щербак В.Г

В сучасних умовах успішна реалізація цілей і завдань розвитку підприємства значною мірою залежить від ефективного використання його інформаційних ресурсів. Інформаційні ресурси є основою інформаційного забезпечення діяльності підприємства і визначають його стратегічний успіх. Передумови інформаційного забезпечення діяльності підприємства формуються під безпосереднім впливом чинників його зовнішнього та внутрішнього середовища та орієнтують підприємство на збільшення обсягів інформаційних ресурсів, що використовуються для управління.

Ефективність використання інформаційних ресурсів підприємства визначає результативність реалізації не тільки його поточних завдань, а й стратегічних цілей розвитку, що потребує принципово нових підходів до інформаційного забезпечення всієї діяльності. Підвищення рівня інформаційного забезпечення діяльності підприємства приводить до збільшення оперативності та адекватності процесу прийняття управлінських рішень, зростання показників ефективності діяльності підприємства,